

den maa hjælpes, og naar dette Ønske er begrundet i den overordentlige Tilstand, hvori vi befinder os, og de paagældende Personer trænger til Hjælp, er det ikke underligt, at Finansministeren bøjer sig og søger at medvirke til at hjælpe i det Omfang, der er nogenlunde muligt. Det vil Gang paa Gang ske, at ærede Medlemmer af Rigsdagen — og de turde dog have akkurat samme Interesse for Finanserne som Finansministeren — fremsætter Ønsker om, at der skal ydes mere, end Regeringen foreslaar. Det behøver jeg ikke i Enkelthederne at gaa ind paa, det vil ærede Medlemmer være klare over. De ved ogsaa, at der fra Statens Tjenestemænd er kommet Krav om en Lønforhøjelse over det hele, et Krav, som jeg i alt Fald for Øjeblikket mener paa ingen Maade kan imødekommes. Jeg er alligevel ikke vis paa, om ikke en eller anden medfølelse blandt ærede Medlemmer af Rigsdagen under det Tryk, som Samfundets og Vælgeres Uhyggetilstand kan fremkalde hos en Rigsdagsmand, som har Hjertet paa det rette Sted og ikke mangler Forstand, kan føle sig stærkere paavirket, end i alt Fald Finansministeren kan gaa med til.

Men naar altsaa det ærede Medlem spørger, om der er tilstrækkelig finansielt Grundlag for i dette Øjeblik at forsøge paa ved Hjælp af denne overordentlige Skat at skaffe Staten en overordentlig Indtægt, maa jeg svare, at efter Forholdet mellem Statens Udgift og Indtægt i den forløbne Del af Krigen og med Udsigten til, at Krigen kan vare ogsaa over det næste Finansaar eller i alt Fald ind i det næste Finansaar, er der efter min Mening den største Grund for alle interesserede til at skaffe Staten en større Indtægt.

Jeg har sagt, at en saadan Indtægt kan skaffes ved Laan, og det er ogsaa muligt, ja, mere end muligt, sandsynligt, at man maa gaa dertil, men ærede Medlemmer vil dog alle indrømme mig, at i den Grad, det kan undgaas at optage Laan, skal man forsøge derpaa, og hvis man ved Skattepaalæg kan skaffe en tilstrækkelig Indtægt for Staten, er der virkelig Grund til at gøre det, naar man samtidig mener ikke at ramme Skatteyderne haardere end i Øjeblikket rimeligt, og det er det, man vil forsøge ved denne Skat.

Det ærede Medlem fra Svendborg spurgte mig, hvorledes den nugældende overordentlige Indkomstskat havde virket, hvorledes Indtægten af den havde formet sig i indeværende Finansaar. Det oplyste jeg ved Fremsættelsen af Tillægsbevillings-

lovforslaget. Jeg oplyste, at den vilde for indeværende Finansaar give noget over 6 Mill. Kr. Hvis det ærede Medlem saa endvidere vil spørge, hvorledes jeg tror at den nuværende overordentlige Indkomstskattelov vil virke i det næste Finansaar — jeg tror, det snarere var det, det ærede Medlem vilde spørge om, fordi det andet allerede er oplyst, og dette heller ikke vil have saa megen Interesse, for det vidste alle, at den overordentlige Indkomstskat ikke vilde indkomme med noget stort Beløb pr. 1. December 1915 —, hvis det ærede Medlem altsaa vilde spørge om, hvad den overordentlige Indkomstskattelov vil indbringe pr. 1. December 1916, maa jeg sige, at den efter de Oplysninger, man kan have ved Hjælp af forskellige Aktieselskabers Udbytte og lignende, maaske vil give omkring 25 Mill. Kr., maaske ogsaa mere, maaske mindre. Men dette Beløb vil ingenlunde have en saadan Betydning, som man kan ønske at en overordentlig Statsindtægt i Øjeblikket skal have, og det vil naturligvis ogsaa forøges betydeligt, hvis det af mig fremsatte Lovforslag gaar igennem, hvad jeg haaber og venter. Men for Resten: Hvornaar skal man vide det med Sikkerhed? Ikke før man kan have den Skatteansættelse for sig, som nu foregaar i Begyndelsen af dette Aar paa Grundlag af de Skatteindtægtsopgivelser, der nu sker fra 31. Januar og noget senere. Først da kan man faa det gjort op, før den Tid er man i Virkeligheden ude paa det ganske uvisse, naar det gælder de enkelte Personer, derimod kan man som nævnt vide noget om Aktieselskaber.

Det ærede Medlem talte dernæst om Landsoverskatteraadets Virksomhed, hvilket jeg mener, det er rigtigt, at jeg med det samme berører. Jeg skal ikke direkte komme ind derpaa, især ikke paa, hvad et enkelt Medlem af Landsoverskatteraadet har udtalt, da der ikke foreligger et autentisk Referat af hans Udtalelser — og det ærede Medlem var selv i Tvivl om, hvorvidt Kontorchef Bang havde udtalt sig paa den af ham nævnte Maade —, men jeg vil sige, at jeg finder Landsoverskatteraadets Virksomhed i det hele ikke alene overordentlig virkningsfuld, men ogsaa formaalstjenlig, særlig derved, at Selvangivelser fremtvinges. Det er egentlig dette, Landsoverskatteraadet mest har lagt Vægt paa i de foregaaende Aar, idet det har tvunget eller i alt Fald tilraadet de underordnede Ligningsmyndigheder saa stærkt, som det var muligt, til at sætte enhver Skatteyder, som ikke angav sin